

o vině spokojiti s výpovědí obžalovaných a zápisy, které jim byly odebrány. Z toho a z dalších vývodů rozsudečných plyne, že soud měl za prokázány výroky, k nimž se obžalovaný přiznal. Vysvítá to z odůvodnění výroku, osvobozujícího V-ého, které buduje nejen na tom, že obžalovaný popřel, že nováčky sváděl k vyzvídání vojenských příprav, nýbrž zejména na tom, že data (nováčky) sebraná neměla býti sdělena cizímu státu. Naproti tomu dlužno přisvědčiti zmateční stížnosti, pokud, dovolávajíc se zmatku dle §u 281 čís. 9 a) správně čís. 7 tr. ř., vytýká, že se nalézací soud nezabýval otázkou, zda netvoří závadný výrok skutkovou podstatu jiného trestného činu, spáchaného pokusem svádění k jiným podniknutím, jimiž se zamýšlí čsl. armádě, tedy obraně republiky způsobiti škoda, a že tudíž nalézací soud nevyřídil obžaloby. Předsláno budiž, že bylo na soudu, obíratí se i touto otázkou, byť i obžalobce se svého právního stanoviska jako závadné s hlediska §u 9, 67 tr. zák. výslovně vytknul jen určité části řeči obžalovaného. Předmětem obžaloby byla celá řeč obžalovaného, tedy i onen závadný výrok. Vysvítá to jasně z okolnosti, že výrok byl doslova pojat do spisu obžalovacího. Výrok obžalovací a důvody spisu obžalovacího jest posuzovati jako jednotný celek. Kládli-li obžalobce se svého právního stanoviska důraz jen na jednotlivé stránky děje, není tím podle §§ů 262, 267 tr. ř. nalézací soud vázán, pokládá-li jiné stránky děje se svého právního stanoviska za závažné. Bylo tedy povinností soudu, jenž co do otázky, zda nějaký nebo jaký čin trestný sluší spatřovati ve skutečnostech žalobních, ať původně již v obžalobě obsažených, nebo teprve při hlavním přelíčení se vyskytnuvších, nikterak není vázán právním názorem obžalobcovým, aby, zjistil-li, že data nováčky sebraná neměla býti sdělena cizímu státu, totiž sovětskému Rusku, a vyloučil-li proto použití §§ů 9, 67 tr. zák., zkoumal, nezakládá-li dotyčný výrok po případě skutkovou podstatu zločinu podle §u 9 tr. zák. a podle druhého odstavce §u 67 tr. zák. nebo přečinu podle §u 305 tr. zák., nebo jiného trestného činu. Bylo proto zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti, napadený rozsudek ve výroku, sprošřující obžalovaného Josefa V-ého z obžaloby pro zločin podle §§ů 9 a 67 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení opětně projednal a rozhodl.

Čís. 1645.

Skutková podstata zločinu podvodu podle první věty §u 201 a) (200) tr. zák. předpokládá, že jde o listinu p r a v o u, nikoliv však, že jde o listinu ve smyslu příslušných ustanovení občanského práva také p l a t n o u; nesejde ani na tom, zda vyhovuje listina veškerým požadavkům, jež pro listiny jako prostředky průvodní stanoveny jsou předpisy civilního řádu soudního.

(Rozh. ze dne 26. května 1924, Kr II 169/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu

v Uherském Hradišti ze dne 2. března 1923, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ů 197, 200, 201 písm. a), 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, která, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., označuje názor, na němž zbudován je rozsudek, jako právně mylný a namítá, že nalézací soud listině neprávem odpírá právní ochranu ustanovení §u 201 a) tr. zák., dlužno přiznati plné oprávnění. Zločinu podvodu podle první věty §u 201 a) (200) tr. zák. se dopouští, kdo padělanou soukromou listinu zhotoví nebo pravou padělá. V případě posléz uvedeném předpokládá se tudíž pouze, že byla padělána listina p r a v á, nikoli, že šlo o listinu, ve smyslu příslušných ustanovení občanského práva také p l a t n o u, a ne-sejde ani na tom, zda vyhovuje listina veškerým požadavkům, které pro listiny jako prostředky průvodní stanoveny jsou předpisy civilního řízení soudního. Zmateční stížnost vytýká tudíž právem, že rozsudek mylně zaměňuje širší pojem soukromé listiny vůbec ve smyslu §u 201 a) tr. zák. s pojmem platné (písemné) smlouvy, mající náležitosti práva hmotného. Napadený rozsudek nezjišťuje, že si smluvní strany v tomto případě vyhradily, že pachtovní smlouva má mezi nimi býti ujednána písemně a že se teprve sepsáním smlouvy budou považovati za vázány; rozsudková zjištění, zejména forma pachtovního protokolu, v které je listina sepsána, nevylučují naopak možnosti, že vlastní smlouva ujednána byla mezi stranami ústně, listina že měla dle jejich úmyslu míti význam jen jako důkaz jejího ujednání, ve kterémžto případě stal by se požadavek podpisu listiny také obžalovaným, v jehož nesplnění spatřuje rozsudek právě jedinou překážku její platnosti, aspoň pochybným. Pak ale pozbyl by již oprávnění rozsudkový závěr, dle něhož jde o prostředek nezpůsobilý, by jím mohl býti spáchán zločin podvodu ve smyslu §u 201 a) tr. zák., poněvadž by dle názoru nalézacího soudu sporný soudce k takové listině nemohl míti zřetel. Než posléz uvedený názor nemá opory ani v zákonných předpisech o civilním řízení soudním. V úvalu přichází především ustanovení §u 294 c. ř. s., podle něhož soukromé listiny zakládají, pokud jsou vydatelé podepsány nebo opatřeny jich znamením rukou, soudně nebo notářsky ověřeným, plný důkaz o tom, že prohlášení v nich obsažená pocházejí od vydatelů. Pouze důkaz o skutečnosti posléz uvedené je tudíž závislým na podpisu listiny jejím vydatelem, naproti tomu není nedostatek tohoto podpisu na překážku tomu, by listinou, byť v ohledu tom vadnou, nebyl nabítnut a soudem prováděn důkaz o obsahu listiny neb o právním jednání, na něž se listina vztahuje. Zmateční stížnost poukazuje případně na ustanovení §u 296 c. ř. s., dle něhož je na soudu, aby dle §u 272 c. ř. s. posoudil, zda a v které míře přeškrtnutí, vyškrábání a jiná vymazání, vkládání nebo jinaké vnější vady listiny zmenšují její průvodnost nebo ji zcela ruší. Než povšechné ustanovení §u 272 c. ř. s., dle něhož soudu jest za pečlivého zření k výsledkům veškerého jednání a dokazování dle vol-

ného přesvědčení posouditi, zda ten který skutkový údaj jest míti za pravdivý čili nic, opravňuje soud, by měl při svém rozhodování zřetel jako na prostředky průvodní i na listiny, které jsou stíženy jinými vadami a nedostatky, než jaké má na mysli § 296 c. ř. s., tedy na př. i na listinu, která, jako je tomu v tomto případě, není opatřena podpisem některé ze smluvních stran. Nemusí tudíž ani padělaná listina soukromá, která, byvši arcí původně listinou pravou, nevykazuje všech zákonných náležitostí své platnosti, postrádati povahy listiny, jejíž předložení za důkazní prostředek ve sporu je způsobilým, uvésti v omyl a způsobiti škodu. Připomenouti dlužno, že se ku konci rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku děje zmínka také o tom, že Ž. a M. jako kontrahenti využili a vykořisťovali lehkomyšlnosti obžalovaného. Než nehledě k tomu, že v samotných důvodech rozsudkových je řeč pouze o podezření, dovozuje se i tu ze zmíněného zjevu opět jen pochybnost o p l a t n o s t i smlouvy a připouští se dokonce výslovně, že takováto pochybnost nemá pro trestní řízení podstatného významu; ve skutečnosti nemá proň významu vůbec. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a rozsudek jako zmatečný podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. zrušiti. Ve věci samé rozhodnouti nebylo však zrušovacímu soudu možno, jelikož, jak patrné z toho, co uvedeno v rozsudku, ani v jeho rozhodovacích důvodech nejsou zjištěny četné skutečnosti, které by při správném použití zákona bylo nálezu jak ve směru objektivním, tak zejména po stránce subjektivní za základ položit. Tu pak dlužno zdůrazniti, že jsou sice ve spisech naznačeny okolnosti, jež vzbuzují vážné pochybnosti o zlém úmyslu pachatelově, než zrušovacímu soudu schází v napadeném rozsudku jakýkoliv skutkový podklad v tomto směru. Nezbylo tudíž než odkázati věc podle §u 288 čís. 3 tr. ř. na soud první stolice, by ji opětovně projednal a rozhodl, a kdyby dospěl k přesvědčení o vině obžalovaného, zejména uvažoval také o tom, zdali tu jde o dokonaný čin, či o pouhý pokus.

Čís. 1646.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Pro otázku promlčení (§ 530 tr. zák.) jest směrodatným den, kdy bylo učiněno trestní oznámení, nikoliv, kdy byl podán spis obžalovací.

Při obrázkových známkách rozhoduje o otázce šálivosti známek celkový dojem na obyčejného kupujícího.

Ochrana zákona vztahuje se i na takové formy, jež chráněnou známku reprodukují s nějakou změnou, pokud jí nezaniká podobnost a způsobilost k oklamání.

Ta okolnost, že známka byla bez pozastavení zapsána pro pachatele do rejstříku, nevylučuje ještě jeho trestné zasáhnutí do staršího práva osoby třetí.

S odsouzením pro §§y 23, 25 zákona není spojena ztráta práva volebního.

(Rozh. ze dne 28. května 1924, Kr I 641/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-